

Վ Ա Թ Ս Ո Ւ Ն Ի Ս Ե Մ Ի Ն

Վաթսունի սեմին՝ կեցած եմ արդէն,
Գլուխս պսակուած արծաթովն աշնան,
Հոգիէս կ'անցնի ասեղ առ ասեղ,
Մըսուք մ'անսովոր,
Իբրեւ նախերգանք մօտեցող ձրմբան:

Թըռչունի թեւով թըռան ու գացին,
Օրերն իմ ազուար,
Հովերը առին պըտուղներս ամէն,
Թարմ ու հոտառատ,
Որոնցմով այնքան հարուստ էր այգիս,
Դեռ անցեալ ամառ:

Մութերուն ինկան ըզճանքներս կրակ,
Ուտիչն օրերուն կերաւ նըրբահիւս,
Հաւատքիս աստի՛ն:
Հագիւ կը յիշեմ պարմանն ազարծի,
Որ երազներուս դուռնէն ոսկեսար,
Տակաւին երէկ կը մըռանէր աշխարհ:

Բարի էր սիրտըս,
Ու բաշխեցի գայն, հեռու եւ մօտիկ
Մարդերուն բոլոր,
Զեմ ցաւիւր բնաւ տուածիս համար,
Հոգին բաշխուելով կը հարստանայ:

Ցաւ կայ հոգւոյս մէջ, բարակ ու փըխրուն,
Որ վաթսունէն վերջ,
Խուլ որոտում է մեր ականջն ի վար,
Երբեմն կապար,
Մեր ոսկորներուն, սըրտի պատնէշին:
Վիշտերը անգամ այլեւս չունին,
Խըռովքն իրենց հին:

Խըմուած է գինին,
 Բաժակներու խոր կը մընայ մրուր,
 Սիրտս նըման է քերթողի սարդին,
 Որ ինքզինք կ'ուտէ գերեզման չիջած:
 Ու կը պատրաստուիմ մեկնիլ աշխարհէն,
 Կարօտը որուն չայրեց գիս բընաւ:

Եւ թարթիչներէս կը կաթի հիմա,
 Երազ ու թրթիւ, շուփերուն մահուան,
 Ծառէն վար թափող աստղերու նըման,
 Եւ ձեռք մը գաղտնի լարը կ'արձակէ
 Մեծ վարագոյրին:

ԵՂԻՎԱՐԿ

